

Як ви, мабуть, здогадуєтесь, створення книжки з циклу «Хроніки Буресвітла» — неабияке звершення. Її написання, від загальної канви до фінальної правки, зайняло майже вісімнадцять місяців — це включно з роботою чотирьох ілюстраторів, а також редакторським наглядом цілого сонму людей, уже не кажучи про співробітників *Tor Books*, які займаються випуском, рекламою, маркетингом і всім іншим, що потрібне книжці, аби стати успішною.

Про «Хроніки Буресвітла» я мрію вже два десятиліття — це та історія, яку мені завше кортіло повідати. Нижче ви прочитаєте про людей, які в буквальному сенсі роблять цю мрію реальністю. Немає таких слів, які могли б передати всю мою вдячність за їхні старання. Говорячи про нинішній роман, першим у черзі має бути мій помічник і основний редактор, незамінний Пітер Елстром, який працював над цією книжкою не покладаючи рук і мирився з моїми неодноразовими наполяганнями, що все треба залишити, як є — аби зрештою переконати мене, що я не мав рації набагато частіше, ніж мав.

Неперевершену редакторську роботу над цією книжкою провів, як завжди, Моше Федер — людина, що відкрила мене як письменника. В поті чола працював і мій літагент Джошуа Білмз — як у власне агентській, так і в редакторській ролі. В агенції йому допомагали Едді Шнайдер, Брейді Мак-Рейнолдс, Кристина Лопес, Сем Морган і Кріста Еткінсон. Том Догерті з *Tor Books* стерпів, що я подав у видавництво навіть довшу книжку, ніж попередня — хоча я обіцяв, що вона буде коротша. Літредактором став Террі Мак-Геррі, Айрін Галло відповідала за дизайн обкладинки, Грег Коллінз — за внутрішнє оформлення, команда Браяна Ліпофскі з *Westchester Publishing Services* — за верстку, Меріл Гросс і Карл Голд — за друк, Петті Гарсія з командою — за рекламу, а «супермен» Пол Стівенз приходив на допомогу щоразу, як у цьому виникала потреба. Велике дякую вам усім.

Ви, певне, зауважили, що цей том, як і попередній, містить неймовірні ілюстрації. Моє бачення «Хронік Буресвітла» завжди полягало в тому, що художнє оформлення цієї серії має перевершувати очікування від книжок такого гатунку.

Рекламуючи «Хроніки Буресвітла», я згадував про «запрошених знаменитостей», які час від часу працюватимуть над оформленням серії. У цьому томі маємо прецедент: Ден дос Сантос (іще один з моїх улюблених ілюстраторів, який створив обкладинку для роману *Warbreaker*) погодився попрацювати над внутрішнім оформленням книжки.

Бен Мак-Свіні люб'язно продовжив свою блискучу роботу над сторінками з альбому Шаллан — працювати з ним було чистою насолодою. Він миттю схоплює, чого я хочу — подекуди навіть тоді, коли я ще й сам не до кінця цього певен. Нечасто мені траплялося зустрічати людей, у яких обдарованість і професіоналізм поєднані так, як у Бена. Більше його робіт можна знайти на *InkThinker.net*.

Колись давно, майже десять років тому, я познайомився з людиною на ймення Айзек Стюарт, яка — на додачу до авторських амбіцій — чудово малювала, а надто речі на кшталт мап і символів. Починаючи з трилогії «З-імлі-народжені», я почав співпрацювати з ним, і зрештою він влаштував мені «побачення наосліп» із жінкою на ймення Емілі Бушмен, яка в подальшому стала моєю дружиною. Тож зайве й говорити, що я багато чим завдячую Айзекові. І то з кожною наступною книжкою, над якою ми співпрацюємо, мій борг перед ним стає чимраз неоплатнішим — адже мене вражають результати його трудів. Цьогоріч ми вирішили оформити його внесок трішечки офіційніше, і я найняв його на повну ставку штатного художника й помічника з адміністративних питань. Тож якщо зустрінете його, запрошуйте в команду. (І велить йому не полишати роботи над власними книжками, які цілком непогані.)

А ще в *Dragonsteel Entertainment* до нас — у ролі менеджерки з доставки — долучилася Кара Стюарт, Айзекова дружина. (Спершу я, власне, намагався найняти саме її, але Айзек, втрутившись, зауважив, що може перебрати деякі з її функцій на себе. Тож я зрештою найняв їх обох, і це виявилася дуже вигідна оборудка.) Саме з Карою ви матимете справу, замовляючи футболки, плакати й таке інше на моєму вебсайті. Вона неймовірна.

Для роботи над цією книжкою ми залучили ще й кількох фахівців-консультантів, зокрема Метта Бушмена як експерта з написання пісень і поезії, Елен Ешер, яка дуже допомогла в епізодах із кіньми, та Карен Елстром як іще одну консультантку з пісень і поезії. Консультанткою

з алетійської писемності була Мішель Вокер. Ну й зрештою Еліз Ворен зробила кілька дуже влучних зауважень щодо психології одного з головних героїв. Спасибі вам усім за те, що поділилися своїми знаннями.

Книжка пройшла ґрунтовне й досить жорстке за строками бета-вчитування, тож сердечне мостонавідницьке привітання тим, хто взяв у ньому участь. А це: Джейсон Дензел, Мішель Вокер, Джош Вокер, Ерік Лейк, Девід Беренз, Джоел Філліпс, Джорі Філліпс, Крістіна Куглер, Ліндсі Лютер, Кім Гаррет, Лейн Гаррет, Браян Делаамбр, Браян Т. Гілл, Еліс Арнісон, Боб Клатс і Нейтан Гудріч.

Коректорами від видавництва *Tor Books* були Ед Чепмен, Браян Коннолі та Норма Гоффман. На громадських засадах коректорами працювали Адам Вілсон, Обрі та Бао Фем, Блю Коул, Кріс Кінг, Кріс Клюї, Емілі Грейндж, Гері Сінгер, Джейкоб Ремік, Джаред Герлач, Келлі Нойман, Кендра Вілсон, Керрі Морган, Марен Менке, Метт Гетч, Патрік Мор, Річард Файф, Роб Гарпер, Стів Годекі, Стів Керем та Вілл Ребойн.

Половиною книжки (а як на такий довжелезний роман це чимало) пройшлася моя письменницька група — мій безцінний ресурс. До неї входили: Кайлінн ЗоБелл, Кетлін Дорсі-Сандерсон, Даніель Олсен, Бен-син-сина-Рона, Е. Дж. Петтен, Алан Лейтон і Карен Елстром.

І наостанок щира вдячність моїй люблячій (і невгамовній) родині. Джоел, Деллін і маленький Олівер не дають мені зазнатися, перетворюючи на «лиходія», який щодня отримує по заслугах. За останній рік, коли турне розтяглися, моя великодушна дружина Емілі багато чого натерпілася, і я досі не певен, чим заслужив на таку, як вона. Спасибі вам усім за те, що перетворюєте мій світ на чарівний.

КНИГА ДРУГА

СЛОВА
ПРОМЕНИСТОГО
ОРДЕНУ

ШІСТЬ РОКІВ ТОМУ

Ясна¹ Холін вдавала, наче насолоджується вечіркою, ніяк не виказуючи свого наміру звести зі світу одну з гостей.

Вона блукала бенкетною залою, дослухаючись, як вино розв'язує язика і затуманює мізки. Її дядько Далінар, добряче сп'янівши, підвівся з-за столу на помості й гукнув до паршенді, щоб привели своїх барабанників. Брат Ясни, Елгокар, поквапився втихомирити дядечка, хоча алеті ввічливо не звернули уваги на Далінарову витівку. За винятком хіба Есудан, Елгокарової дружини, яка манірно хихикнула, прикрившись носовичком.

Відвернувшись від столу на помості, Ясна рушила далі. В неї було призначено зустріч із найманим убивцею, і жінка раділа, що залишає задушливе приміщення, де неприємно тхнуло сумішшю надміру парфумів. На естраді, навпроти веселого багаття в каміні, грав квартет флейтисток, проте їхня музика давно встигла набриднути.

На відміну від Далінара, Ясна притягувала погляди присутніх. Їхні очі повсякчас злітали на неї, наче мухи на мед, а перешіптування лунало, мовби дзижчання крилець. Якщо алетійські придворні й любили щось понад вино, то це пліткувати. Те, що Далінар налигався, нікого не здивувало — але щоб донька короля зізналася в ересі? *Такого* ще не бувало.

Саме тому Ясна й завела розмову про свої переконання.

Вона проминула делегацію паршенді, які тіснилися коло столу на помості, перемовляючись своєю ритмічною мовою. Хоча бенкет давали

¹ Деякі імена, топоніми та терміни в романі було змінено, щоб вони краще відповідали усталеній вимові та авторському задумові. — *Тут і далі прим. перекл.*

на їхню честь і на вшанування договору, підписаного між ними та її батьком, вигляд вони мали не врочистий або хоч би радісний, а знервований. Звісно, паршенді були не люди і реагували інколи дивно.

Ясна хотіла побалакати з ними, але відкласти заплановану зустріч не випадало. Вона навмисне призначила її в розпал бенкету, щоб якомога більше присутніх устигли напитися й осовіти. Ясна попрямувала до дверей, а відтак застигла на місці.

Її тінь падала не в той бік.

Задушливе, шаркотливе, гамірке приміщення, здавалося, кудись відступило. Просто через її тінь — яка цілком недвозначно тяглася до сферолампи на ближній стіні — пройшов великий князь Садеас, але, занурений у розмову зі своїм супутником, нічого не помітив. Ясна витріщилася на тінь. На шкірі висипав липкий піт, а шлунок зсудомило — таке відчуття виникало, коли її от-от мало знудити. «Тільки не знову!» Вона пошукала інше джерело освітлення. Причину. Чи могла вона знайти її? Гай-гай.

Тінь, танучи, млосоно пропливла назад до неї й, обтікши Яснині ноги, витягнулася в протилежному напрямку. Її внутрішнє напруження спало. Та чи не помітив цього інциденту хтось інший?

На щастя, обвівши залу очима, вона не виявила нажаханих поглядів. Увагу присутніх відволікли барабанники-паршендійці, які, погрюкуючи, вносили крізь дверну пройму свої інструменти. Ясна насупилася, зауваживши, що їм допомагав служник-чужоземець у просторому білому одязі. Шин? Таке було незвично.

Жінка опанувала себе. Що означали ці випадки з нею? В марно-вірних фольклорних переказах, з котрими вона ознайомилася, йшлося про те, наче свавілля тині вказує на прокляття. Ясна зазвичай не зважала на таку нісенітницю, проте *деякі* забобони ґрунтувалися на фактах, що й доводив її попередній досвід. Треба буде продовжити дослідження.

Розважливі академічні помисли здалися облудними, як порівняти з істинністю її холодної, липкої шкіри та поту, що стікав із тильного боку шиї. Проте мислити раціонально належало повсякчас, а не тільки в моменти спокою. Зробивши над собою зусилля, Ясна рушила в двері й вийшла із паркої зали в тихий коридор. Вона свідомо вибрала чорний хід, що ним зазвичай користувалися слуги. Зрештою, той вів навропростець.

Коридором снували мажордами в чорно-білому одязі, виконуючи доручення світлопанства. До *їхньої* компанії вона була готова, проте ніяк

не очікувала побачити свого *батька*, який стояв просто попереду, ведучи неголосну розмову з ясновельможним Мерідасом Амарамом. Що тут було робити королю?

Гавілар Холін був нижчий за Амарама, проте той трішки сутулився в товаристві монарха. Поруч Гавілара така поведінка була звичною річчю: адже в його голосі бриніла тиха міць, яка спонукала схилитися і слухати, ловлячи кожнісіньке слово чи натяк. На противагу братові, старший Холін був уродливий чоловік, чия борода не приховувала, а підкреслювала вольове підборіддя. Були в ньому харизма та завзяття, що їх, на Яснину думку, не передав іще жоден біограф.

Позаду було видно Теаріма — капітана королівської охорони. На ньому була Гавіларова Сколкозбруя: той-бо останнім часом перестав її носити, довіривши натомість Теарімові, знаному як один із найвидатніших дуелянтів у світі. А сам Гавілар хверцював у шикарних мантиях класичного крою.

Ясна озирнулася назад, на бенкетну залу. І коли ж її батько вислизнув звідти? «От роззява! — гримнула вона на себе. — Перш ніж вийти, тобі слід було впевнитися, що він і досі на місці!»

А той, стоячи попереду, поклав руку на Амарамове плече й, здійнявши пальця, заговорив жорстко, але тихо, тож принцеса не змогла розібрати слів.

— Батьку? — озвалася вона.

Король обернувся на поклик.

— А, Ясно! Вже йдеш? Так рано?

— Не так уже й рано, — відказала принцеса, плавно підступаючи ближче. Їй видавалося очевидним: Гавілар з Амарамом ушилися, щоб побесідувати наодинці. — Настала та стомлива частина бенкету, коли розмова гучнішає, але не розумнішає, а гості хмеліють.

— Багато хто вбачає в цьому насолоду.

— На жаль, багато кому і клепки бракує.

Всміхнувшись, її батько тихенько спитав:

— Тобі це страшенно важко, еге ж? Жити поруч решти з нас і терпіти посередність нашого інтелекту й примітивність думок? Чи не самотньо тобі, Ясно, маючи такий блискучий, неповторний розум?

Та безпомилково розпізнала в цих словах докір і відчула, як паленіє. Аж так її присоромити не могла навіть мати, Навані.

— Певне, маючи приємну компанію, ти полюбила б бенкети, — сказав Гавілар, перевівши погляд на Амарама, якого давно розглядав як потенційного зятя.

Цьому ніколи не бувати. Амарам зустрівся з нею поглядом, а відтак пробурмотів щось на прощання її батькові й заспішив углиб коридору.

— Що ти йому доручив? — спитала принцеса. — Що не йде тобі з голови цього вечора, батьку?

— Договір, звісно.

Договір. І чому він ним так переймався? Інші радили йому одне з двох: або не зважати на паршенді, або підкорити їх. Та Гавілар напо-ліг на тому, щоб укласти з ними угоду.

— Я маю повертатися до гостей, — сказав король, махнувши Теа-рімові, і обидва рушили до дверей, звідки вийшла Ясна.

— Батьку, — промовила та йому вслід, — чого *саме* ти мені не говориш?

Гавілар, затримавшись, озирнувся на доньку. Його блідо-зелені очі свідчили про шляхетність походження. Коли він став таким проникливим? А бодай йому буря! В неї було таке відчуття, наче тепер вона заледве знала цього чоловіка. Щоб за такий короткий час — і така різюча метаморфоза!

Від його пильного погляду в Ясни замало не склалося враження, наче батько їй не довіряє. Чи не дізнався він, бува, про її зустріч із Лісс?

Не кажучи більше ні слова, король відвернувся й у супроводі свого охоронця рушив назад на вечірку.

«Що відбувається в цьому палаці?» — подумала Ясна і глибоко зітхнула: доведеться їй копнути глибше. Залишалось сподіватися, що батько не довідався про її зустрічі з убивцями — ну а коли й так, вона щось придумає. Той, поза сумнівом, збагне, що треба ж комусь на-глядати за родиною, доки сам він, захопившись паршенді, має на це дедалі менше часу. Ясна розвернулася й попрямувала далі, проминувши мажордома, який склав їй уклін.

Пройшовши трішки коридорами, принцеса зауважила, що її тінь знову поводить дивно. Вона роздратовано зітхнула, коли та потягла-ся до трьох ламп із Буресвітлом, які висіли на стінах. На щастя, за-селена частина палацу зосталася позаду, і служників, що могли б це помітити, тут не було.

— Ну все — годі! — гиркнула Ясна.

Вона не збиралася казати цього вголос, проте коли слова все ж ви-рвалися з неї, кілька тіней удаліні — з'явившись на перехресті попереду — ожили й заворушилися. У Ясни перехопило подих. Тіні довшали й чіткішали, утворюючи постаті, які зростали, зводилися, здійсалися.

«Прародителю бур, я божеволію!»

Одна набула подоби чорного як ніч чоловіка — щоправда, з певним полиском, неначе той був із нафти. А втім, ні — з якоїсь іншої рідини, що взялася поверху маслянистою плівкою, надаючи його чорноті переливчастості.

Оголивши меча, він рушив до неї.

Ясною керувала логіка — холодна й рішуча. Зачувши її крики, на допомогу приспіли б нескоро, а чорнильна пружність тієї істоти вказувала на швидкість, яка гарантовано перевершувала її власну.

Тож принцеса не зрушила з місця й зустріла погляд того створіння, спонукавши його загаятися. Позаду нього з п'ятьми матеріалізувався гурт інших істот. Протягом кількох попередніх місяців вона відчувала на собі їхні очі.

Доти в усьому коридорі стемніло, неначе той повільно занурювався в непроникні для світла глибини. Її серцевилітало з грудей, подих пришвидшився, і Ясна сягнула рукою до гранітної стіни поруч себе, силкуючись намацати щось тверде. Проте пальці трішки впірнули в камінь, неначе стіна була з твані.

Ох, буря забирай! Вона мусила щось удіяти. Але що? *Чим* тут можна було зарадити?

Постать попереду кинула погляд на стіну, й бра, що висіло до Ясни найближче, згасло. А потім...

Потім палац розсипався.

Вся будівля розкололася на тисячі тисяч маленьких скляних сфер, що нагадували намистини. Ясна скрикнула, навznak провалюючись крізь чорні небеса. Тепер вона була не в палаці, а деінде — в іншому просторі, в іншому часі, в іншому... *чомусь*.

В очах зостався образ темної, глянсуватої постаті, котра зависла в повітрі над нею й — начебто задоволена — вклала в піхви меча.

Ясна у щось врізалася — в океан зі скляних кульок. Довкола падала дощем незліченна кількість таких самісіньких намистин, поклацуючи об чудернацьке «море», мовби градини. Вона ніколи не бачила цього місця й не могла пояснити, як це сталося й що означало. Жінка заборсалася, тонути в, здавалося б, неможливому. Зусібіч були скляні намистини. Крім них, Ясна нічого не бачила й лише відчувала, як іде на дно тієї нуртвної, задушливої, цокотливої маси.

Вона от-от мала загинути, не довівши роботу до кінця, не захистивши родину!

Їй ніколи не дізнатися відповідей.

«Ні!»

Ясна замолотила руками в темряві. Намистини прокочувалися шкірою, набивалися в одяг і потрапляли до носа, коли жінка намагалася виплисти. Щоправда, марно: сипка маса не тримала її. Вона здійняла долоню до рота, силкуючись утворити там повітряну кишеню — і в неї таки вийшло трішки вдихнути. Проте намистини каталися по руці й протискувалися крізь пальці. Ясна тонула, але тепер не так швидко — як-от засмоктувана в драговину.

Кожна намистина, що торкалася її, залишала якесь невловиме враження. Двері. Стіл. Черевик.

Намистини пробралися їй до рота. Вони неначе рухалися з власної волі, щоб задушити, знищити її. А втім, ні: просто їх неначе *притягувало* до принцеси. Складалося таке враження — не думка, а примарне відчуття — наче їм щось від неї треба.

Ясна схопила в руку одну намистину — враження було таке, неначе йшлося про чашку. Невже це вона надала тій кульці такого... чогось? Решта намистин поблизу притяглися до купи й, з'єднуючись, лягали, мовби камені на будівельний розчин. За мить вона вже падала не між окремих намистин, а крізь велике скупчення кульок, що, склеївшись, утворили...

Чашку.

Кожна намистина задавала шаблон, направляючи решту.

Ясна випустила ту, яку тримала, й кульки довкола неї розсипалися. Вона борсалася, відчайдушно перебираючи сфери, а набране повітря закінчувалося. Їй потрібно було щось годяще — таке, що допомогло б, давши спосіб до порятунку! В розпачі вона широко розвела руки, щоб торкнутися якомога більшої кількості намистин.

Срібна таця.

Плащ.

Статуя.

Ліхтар.

Аж раптом — щось старовинне.

Щось громіздке й неповоротке, зате напрочуд *міцне*. Палац! Зшаленівши, Ясна схопила сферу й наситила своєю силою. Свідомість туманилася: вона віддала намистині все, що могла, а відтак звеліла здійснитися.

Кульки засовалися.

Залунав страшенний гуркіт: намистини стикалися одна з одною, поцолюючи, поклацюючи, погримуючи — майже як вали, що розбиваються

об скелі. Ясна піднімалася з глибин на якійсь тверді, що рухалася під нею, виконуючи наказ. Кульки вдаряли по голові, по плечах, по руках, аж доки зрештою принцеса не *вирвалася* на поверхню скляного моря, зметнувши в темні небеса фонтан намистин.

Ясна опустилася навколiшки на платформі зі скла, утвореній зі скріплених до купи крихітних сфер. У здійснятій, відставленій убiк руці вона стискала кульку, яка направляла її. Довкола перекочувалися інші, складаючись у формі коридору зі світильниками на стінах і перехрестях попереду. Звісно, не зовсім такого, як треба, на вигляд — адже все це було з намистин — проте доволі впізнаваного.

Їй забракло сили створити цілий палац — вийшов тільки цей коридор, який не мав навіть даху, зате підлога втримувала її, не даючи потонути. З розтуленого рота Ясни вирвався стогін, і додолу, зацокавши, посипалися намистини. Відтак вона закашлялася, солодко вдихаючи. Піт стікав у неї по щоках і збирався на підборідді.

Попереду на платформу ступила темна фігура, яка знову оголила меча.

Ясна здійняла ще одну намистину — статую, яку ідентифікувала раніше. Вона передала їй свою силу, й інші сфери, скупившись перед нею, прибрали подоби однієї зі статуй, котрі облямовували вхід до бенкетної зали — то був Таленелат'Елін, Вісник війни. Високий, м'язистий чоловік із замашним Сколкозбройцем.

Ожити він не ожив, та Ясна змусила його ворухнутися й опустити меча з намистин. Жінка сумнівалася, чи зможе він битися: адже з кульок не утворити гострого леза. Проте забачивши загрозу, темна постать завагалася.

Зціпивши зуби, Ясна звелася на ноги, від чого з її одягу посипалися кульки. Вона не стоятиме навколiшках перед тією істотою, хай що то було. Принцеса підступила до статуї з намистин, уперше зауваживши дивні хмари над головою. Вони неначе утворювали вузьку стрічку гостинця — прямого та довгого — що тягнувся до горизонту.

Ясна зустріла погляд маслянистої постаті. Та якусь мить вдивлялася в неї, а відтак здійняла два пальці до чола й начебто шанобливо вклонилася, війнувши плащем. Позаду неї зібралися інші, презираючись і приглушено перешіптуючись.

Тут місцина з намистин розпливлася, і Ясна знову опинилася в коридорі палацу. Справжньому, кам'яному — хоча цього разу темному: Буресвітло в настінних світильниках вичахло, і єдине джерело видноти було далеко в глибині коридору.

Важко дихаючи, принцеса притислася до стіни. «Треба записати все, що я пережила», — майнуло в думці.

Так вона й зробить, а потім проаналізує й осмислить — пізніше. Але тепер їй кортіло опинитися подалі від цього місця. Принцеса заспішила пріч, не розбираючи напрямку — аби лише втекти від очей, чий погляд вона досі відчувала на собі.

Та не вдалося.

Зрештою Ясна опанувала себе й витерла спітніле обличчя хустинкою. «Гадесмар, — подумала вона. — Ось як називають те місце в дитячих казках». Гадесмар, міфічне царство спренів. Але ж вона ніколи не вірила в міфи. Утім, не випадало сумніватися: добряче пошукавши в хроніках, там можна було щось розкопати. Майже будь-яка подія вже траплялася раніше, і велич історії в тому...

Буря забирай! У неї ж зустріч...

Подумки вилаявшись, принцеса прискорила крок. Щойно пережите й далі відволікало її, проте не з'явитися на призначену зустріч вона не могла. Тож Ясна спустилася на два поверхи, віддаляючись від гримотливих звуків паршендійських барабанів, доки не стало чути лише найгучніші удари.

Її завжди дивувала складність тієї музики, що свідчила: паршенді — не примітивні дикуни, як багато хто собі уявляв. Із такої відстані вона неприємно нагадувала постукування одна об одну намистин у темному Гадесмарі.

Ясна навмисне обрала для зустрічі з Лісс цю віддалену частину палацу: в тамтешні гостьові кімнати не потикався ніхто й ніколи. Біля потрібних дверей нудьгував незнайомий їй чоловік. Це збадьорило принцесу: то мав бути новий служник Лісс, а отже, попри її спізнення, на неї чекали. Заспокоївшись, Ясна кивнула охоронцеві — гевалу-ведену, чия борода пістрявіла рудим — і рішуче ступила за поріг.

У невеличкому покої з-за столу підвелася Лісс. Убрана в сукню покоївки — з глибоким вирізом, звісна річ — вона могла зійти за алетійку. Або, може, веденку чи бавландку — все залежало від того, яку частину свого акценту та виставляла напоказ. Довге й розпущене темне волосся та приваблива фігура пампушечки вигідно виділяли її в кожному можливому сенсі.

— Ви спізналися, Ваша Світлосте, — мовила Лісс.

Нічого не відповівши на сказане — хто платить, той не перепрошує — Ясна натомість поклатла на стіл поруч неї запечатаний воском зернівки конвертик.